

Petra Štarková

Můj brácha Tornádo

Ilustrovala Markéta Laštuvková

Albatros / Pasparta

Můj brácha Tornádo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Štarková

Můj brácha Tornádo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Albatros / Pasparta

Můj brácha Tornádo

Petra Štarková

Ilustrovala Markéta Laštuvková

Petra Štarková

Můj brácha Tornádo

Ilustrovala
Markéta Laštuvková

Albatros
Pasparta

© Albatros, 2018
© Pasparta Publishing, 2018
© Petra Štarková, 2018
Illustrations © Markéta Laštuvková, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-00-05051-5 (Albatros)
ISBN 978-80-88163-97-8 (Pasparta Publishing)
ISBN e-knihy 978-80-00-05089-8 (1. zveřejnění, 2018)

Říkají mi Julie a je mi devět. Bydlíme s mamkou, tatškou a bráchou v jednom obyčejném městě. Chtěla bych vám vyprávět příběh. O sobě, o svém bratrovi, o rodičích, o škole, kamarádkách a tak vůbec. Ale hlavně o bráchovi. O tom, jak mě někdy štvě nebo zlobí a já jeho určitě taky. Přitom se máme moc rádi. Ale to zjistíte, až se o nás dozvíte víc. Začít můžeme třeba takhle:

Jednoho dne jsem šla s kamarádkami ven, abychom spolu probraly poslední díl našeho oblíbeného seriálu o koních. Sedly jsme si na lavičku v parku pod velikou lípu. Kamarádky, to znamená Linda a Terežka. Povídaly jsme si o tom, co se stalo v posledním díle, a Linda vytáhla z batohu nové karty. Dostala je od svého dědy. Jsou na nich koně a postavy z toho seriálu a vypadají naprosto skvěle. Nejspíš se s nimi dá hrát i nějaká hra, protože v dolním rohu mají kroužky a v nich čísla. Jenže my k té hře nemáme návod. Jen jeden malý balíček s deseti kartičkami. Najednou, jak si tak ty karty prohlížíme, spadne na jednu z nich kousek kůry. A další. Podívaly jsme se nad sebe, odkud to padá, a pořádně jsme se lekly. Protože nad námi, nahoře na stromě, visel z větve za nohy můj brácha, houpal se a jedl přitom banán.

Tereza vyskočila a vykřikla: „Co tam děláš?“

„Vidíš, ne? Svačím,“

odpověděl můj bratr a málem se trefil banánem do nosu. Ono to zní jednoduše, ale zkuste jíst, když jste hlavou dolů a visíte ze stromu za nohy. Pak se přitáhl volnou rukou k větvi a spustil nohy dolů, tak, že v druhé ruce pořád držel banán a znovu si z něj ukousl.

„Proč visíš na stromě?“ zeptala se Terežka.

„Protože zkusím svačit jako ty opice, co jsme viděli v zoo. Děly to nějak takhle, ne?“ zeptal se Jonáš, tak se totiž můj brácha jmenuje. Rozhoupal se a seskočil na zem.

„Trochu od toho bolí ruka, ale klidně bych takhle mohl jíst každý den,“ poznamenal, jako by to bylo úplně normální.

„Opičák!“ zasmály se obě kamarádky zároveň. No nazdar. Dost se bojím, že brácha má novou přezdívku. Co když mu takhle budou říkat už pořád? A on po nich za to zase bude házet špinavé ponožky? Minule to udělal jen proto, že ho nechtěly nechat běhat kolečka po obýváku, jak má ve zvyku.

Žádná z holek nemá tak nemožného bratra, který visí ze stromu hlavou dolů a jí přitom banán. Navíc na mikině měl zase flek. Moje kamarádky mají normální sourozence, kteří sedí doma u počítače nebo jezdí na kole. Ten Adélin umí žonglovat a chce jít k cirkusu, ale to je něco jiného. Můj bratr totiž dělá cirkus všude, kde se objeví, jak říká táta.

Než jsem přišla domů, už tam samozřejmě byl. Vždycky každého předběhne. To, že je Jonáš doma, poznáte tak, že v předsíni zakopnete o jeho boty. A většinou i o bundu, pokud ji měl venku na sobě.

„Jonáši, uklid' si to!“ volám na něj, protože jemu se musí tyhle věci pořád připomínat. Jonáš neslyší. Jako obvykle.

Beru si v kuchyni svačinu a jdu do dětského pokoje. Motory burácí a pneumatiky kvílí tak hlasitě, že na dveře jistě co nevidět zaklepe sousedka a požádá nás, abychom se ztišili. Jonáš hraje počítačovou hru. A vůbec nevšímá, co se děje

kolem. Přemýšlím, jestli by si všiml, kdybych teď vzala fixy a namalovala mu na obličej třeba vousy nebo brýle. Možná ne, protože nevidí ani neslyší nic kromě toho, co se děje na obrazovce. Nemá tušení, že teď klaply dveře a přišla mamka, která jako obvykle zvedne jeho bundu a pověsí ji, srovná jeho boty k sobě a dá je do poličky. Pak ho jde napomenout. Otvírá dveře, podívá se na Jonáše a mávne rukou. Jako že to nemá cenu, protože brácha by ji stejně neslyšel.

„Ty nemáš úkol?“ ptá se mě mamka v kuchyni.

„No jasně. Pořád jen já. Jonáš paří závodáky a já se mám učit.“ Mimochodem, sedí mi na sešitu z češtiny, kdybyste to chtěli vědět. Jonáš, ne mamka. Nevzpomínám si, že bych ho nechala na židli, ale to je teď fuk.

„Nemůžu,“ ukazuju na Jonáše a svůj sešit.

„Jak nemůžeš? Co je to za výmluvy?“ ptá se mamka a dává přitom pusku tátovi, který se mezitím objevil ve dveřích.

„Počkej,“ šeptá taťka, jde k Jonášovi a chvíli čeká.

„Jó!“ křičí Jonáš, vyskočí a jásá s rukama nad hlavou, protože ten závod právě vyhrál. Jako kdyby nevyhrál každý závod v té hře. Taťka k němu přiskočí, pak se bleskurychle sehne a sešit mu zpod zadku normálně vytáhne, dřív než si na něj Jonáš stačí znovu sednout.

